



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatelky **České národní banky**, se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 28, za účasti **T. N. V.**, zastoupeného Mgr. Ing. Pavlem Kostrhunem, advokátem se sídlem v Chomutově, Zborovská 1760/3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2006, č. j. 10 Ca 236/2005 – 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností, která byla Nejvyššímu správnímu soudu předložena k rozhodnutí dne 26. 2. 2007, stěžovatelka napadla v záhlaví označený pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 19. 5. 2005, č. j. 2005/2489/110, 2005/1541/620/R001, a věc vrácena zpět k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím stěžovatelky byl zamítnut rozklad T. N. V. (dále jen „účastník řízení“) a potvrzeno rozhodnutí České národní banky, sekce řízení rizik a podpory obchodů, ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2005/296/620/R001, kterým byla účastníku řízení podle ustanovení § 22 odst. 3 písm. b) a § 23 odst. 1 písm. e) zákona č. 219/1995 Sb., devizového zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „devizový zákon“), uložena peněžitá pokuta ve výši

50 000 Kč za porušení § 3 odst. 6 devizového zákona tím, že dne 27. 8. 2003 měl na své provozovně (na parcele č. 136/8 a 50, v katastrálním území P. – H. Sv. Š.) umístěnu tabuli s nápisem „WECHSELSTUBE“, tedy, že jako tuzemec neoprávněně nabízel obchodování s devizovými hodnotami, neboť nebyl držitelem odpovídající licence či povolení.

Napadeným rozsudkem městský soud shledal žalobu účastníka řízení jako důvodnou a podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil shora citované rozhodnutí stěžovatelky pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc jí vrátil zpět k dalšímu řízení.

Vycházel přitom z toho, že v předmětném správním řízení platí zásada vyšetřovací a že správní orgán je povinen prokázat beze všech pochybností, zda jde o protiprávní jednání konkrétní osoby a vyvrátit její obhajobu. K tomu však podle názoru městského soudu nedošlo, neboť k závěru, že předmětná tabule je součástí provozovny účastníka řízení, samo o sobě nepostačuje převzetí zjištění z protokolu o kontrole provedené Městským úřadem Chomutov, obecním živnostenským úřadem (dále jen „živnostenský úřad“), jenž v bodě VI./C hovoří o tom, že „v označení provozovny je uvedena obchodní firma, identifikační číslo a nápis „WECHSELSTUBE“, což dokládá přiloženou fotodokumentací. Daný závěr totiž účastník řízení činí od počátku řízení sporným, když tvrdí, že nenabízel směnářenskou činnost a že sporná tabule není součástí označení jeho provozovny, neboť není jeho ani ji neumístil na objekt, v němž má pronajatou svoji provozovnu. Tato tvrzení, resp. obhajoba účastníka řízení postavená na tom, že sporná tabule není součástí označení jeho provozovny, ale je či byla poutačem – reklamou pro nabídku směnářských služeb jiného subjektu provozujícího tyto služby v daném místě, a to dříve, než si zde účastník provozovnu pronajal či současně s ním, přitom nebyla vyvrácena.

Z provedeného dokazování navíc vyplývá rozpor, zda a kdo současně s účastníkem řízení předmětný objekt či provozovny v něm užíval a k jakému účelu, když pronajímatel tvrdí, že nájemcem byl jen účastník řízení, avšak z vyjádření živnostenského úřadu vyplývá, že v době kontroly v daném objektu provozovali živnost 3 podnikatelé, a sice účastník řízení a dále M. L. H. a T. N. M. Rovněž nebylo doloženo, kdo byl posledním nájemcem objektu před účastníkem řízení, a zda šlo o držitele oprávnění k provozování směnářských služeb či zda tam bylo zjištěno poskytování směnářské činnosti v rozporu s devizovým zákonem již dříve a v jakém časovém úseku od poslední kontroly provedené tamním živnostenským úřadem na tomto tržním místě mohla být tabule instalována, resp. kdy bylo prokazatelně naposledy ověřeno, že tam nebyla apod. Dále byl městským soudem zjištěn rozpor v nájemní smlouvě ze dne 31. 7. 2003 předložené účastníkem řízení a pronajímatelem, a to v bodě III., 3.1, který specifikuje účel nájmu. V případě smlouvy předložené účastníkem řízení totiž dané ujednání obsahuje, že nebytové prostory bude nájemce užívat k výkonu své podnikatelské činnosti dle příslušných oprávnění, zatímco v případě smlouvy předložené pronajímatelem je obsahem tohoto bodu smlouvy to, že nájemce bude nebytové prostory užívat jako prodejní objekty pro smíšené zboží, směnárnu a kancelář.

Skutkový stav, který vzal správní orgán – stěžovatelka – za základ svého rozhodnutí, je proto podle závěru městského soudu zčásti v rozporu se spisy a zčásti v nich nemá náležitou oporu, neboť zjištění učiněná stěžovatelkou, resp. Českou národní bankou, jakožto správním orgánem I. stupně, z podkladů pro rozhodnutí neplynou (non sequitur). Pro výrok rozhodnutí stěžovatelky tak dosavadní zjištěný stav není dostatečnou oporou a městský soud žalobou napadené rozhodnutí stěžovatelky pro vady řízení zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatelka označila jako důvody své kasační stížnosti skutečnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a konstatovala následující.

Odpovědnost za porušení devizových předpisů tak, jak je konstruována v devizovém zákoně, je odpovědnost objektivní – absolutní. Zavinění tedy není pojmovým znakem devizového deliktu. Správní orgán ani soud rozhodující o správním deliktu proto není nadán zkoumat, zda k porušení devizových předpisů došlo úmyslně či z nedbalosti. Je třeba prokázat, že byl spáchán devizový delikt a identifikovat subjekt tohoto deliktu, což se podle názoru stěžovatelky stalo. Skutečnost, že v daném případě došlo k neoprávněnému nabízení devizových hodnot, přitom dovozuje z kontrolního zjištění živnostenského úřadu, podle kterého byla provozovna účastníka řízení označena tabulí s nápisem „WECHSELSTUBE“, aniž by zde podnikal subjekt, který by disponoval státním povolením k této činnosti. Úkolem stěžovatelky tedy bylo jednoznačně identifikovat subjekt devizového deliktu, kterým byl na základě kontroly provedené živnostenským úřadem, vyjádření získaných během předmětného řízení a nájemních smluv předložených A. D., pronajímatelem objektu, kde se nacházela dotčená provozovna, označen účastník řízení. Ten byl totiž coby jediný nájemce provozovny seznámen s jejím stavem ke dni podpisu nájemní smlouvy dne 31. 7. 2003 a byla-li v této době na provozovně umístěna tabule s nápisem „WECHSELSTUBE“, mohl účastník řízení požádat pronajímatele o její odstranění, neboť k této činnosti nemá potřebné státní povolení, případně ji v rámci běžné údržby mohl z objektu sám odstranit. Pokud tak však neučinil, je za označení jím pronajímané provozovny odpovědný, a to v zcela v souladu s koncepcí objektivní odpovědnosti stanovené devizovými předpisy. Není přitom relevantní, zda on sám umístil tuto tabuli na provozovnu, za niž nese odpovědnost, či zda tabuli pouze nesňal a není ani podstatné, jaký úmysl jej k tomu vedl.

Z tohoto pohledu pak stěžovatelka považuje požadavky městského soudu na doplnění dokazování za irelevantní a nemající oporu v zákoně. Dále poukazuje na to, že závěry městského soudu kladou na kontrolní orgány zcela nerealistické požadavky, když za použití jedné z forem logické argumentace (argumentum ad absurdum) dospívá dokonce k závěru, že by kontrolní orgány měly dohlídku na místě provádět bez přestání, neustále, a to u všech jim známých subjektů. Navíc je třeba podle stěžovatelky vzít v potaz, že účastník řízení je trestán pouze za devizový delikt, jehož se měl dopustit dne 27. 8. 2003 a nikoliv v době tomuto datu předcházející. Proto rovněž není relevantní, zda a kdo v provozovně podnikal před účastníkem řízení. Pokud jde o městským soudem namítaný rozpor v předložených nájemních smlouvách, stěžovatelka uvádí, že není v její kompetenci rozhodnout, která z těchto smluv je platná a pro strany závazná. Poukazuje však na to, že mezi pronajímatelem a účastníkem řízení jako nájemcem nebyl rozpor v tom, že předmětná nájemní smlouva byla uzavřena a pokud účastník řízení předložil nájemní smlouvu, která jakožto účel užívání provozovny neuvádí směnárnu a směnárenskou činnost, zjevně neměl důvod trpět na jím provozovaných prostorách tabulí s nápisem „WECHSELSTUBE“ a vystavovat se tak nebezpečí postihu za neoprávněné nabízení obchodování s devizovými hodnotami.

V této souvislosti stěžovatelka současně poukázala na to, že po vydání napadeného rozsudku městského soudu bylo dne 28. 6. 2006 odmítnuto zaměstnankyním České národní banky, sekce snížení rizik a podpory obchodů, nahlédnout do předmětného soudního spisu s tím, že nepředložily písemné pověření k zastupování České národní banky, resp. její bankovní rady. To považuje stěžovatelka za porušení svých procesních práv a tvrdí přitom, že oprávnění nahlédnout do soudního spisu v dané věci vyplývá z pracovní náplně,

resp. pracovního zařazení těchto zaměstnankyň a pokud ne, pak tyto byly přinejmenším osobami prokazujícími zjevný právní zájem nahlédnout do spisu ve smyslu § 45 odst. 2 s. ř. s., neboť bylo prokázáno, že jsou osobami, které v dané věci zpracovaly rozhodnutí příslušné součásti České národní banky, jakožto správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni.

Z výše uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil podle § 110 s. ř. s., z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení se k předložené kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka uvádí důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., aniž by je blíže specifikovala. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze podat kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud primárně zabýval kasačním důvodem vymezeným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (viz rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

V této souvislosti je třeba konstatovat, že žádná ze shora specifikovaných skutečností nenastala a že napadený rozsudek městského soudu je jednak srozumitelný, když obsahuje základní zákonné náležitosti, z nichž je patrné, co je výrok a co odůvodnění, kdo byli

účastníci řízení, jak bylo rozhodnuto atd., a jednak odůvodněný v tom smyslu, že jsou zřejmé rozhodné skutečnosti, jakož i argumentace, pro kterou městský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušil. Nejvyšší správní soud proto námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu nepřisvědčil.

Dále stěžovatelka uplatnila kasační námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s tím, že napadený rozsudek městského soudu spočívá na nesprávném posouzení právní otázky. Touto právní otázkou, která je v dané věci zásadní a současně spornou, je otázka, zda zjištěný skutkový stav byl v dané věci s ohledem na existenci objektivní odpovědnosti dostatečnou oporou pro závěr stěžovatelky, že účastník řízení spáchal správní delikt v podobě porušení devizových předpisů, konkrétně § 3 odst. 6 devizového zákona.

Důvody pro ukládání administrativních sankcí právnickým a podobně i fyzickým osobám podnikajícím podle zvláštních předpisů (tzv. smíšené správní delikty nebo delikty smíšené povahy) jsou formulovány různě, vždy v závislosti na tom kterém právním předpise, v němž jsou upraveny, přičemž v daném případě je tímto právním předpisem devizový zákon.

Podle ustanovení § 3 odst. 6 devizového zákona nesmí nabízet obchodování s devizovými hodnotami nebo poskytování peněžních služeb osoba bez odpovídajícího rozsahu stanoveného v bankovní nebo jednotné licenci nebo devizové licence nebo povolení vykonávat činnost podle zvláštního zákona.

Zjistí-li devizový orgán, že osoba porušila devizové předpisy, stanoví jí přiměřenou lhůtu k odstranění nedostatků, popřípadě přikáže ukončit nepovolenou činnost (§ 22 odst. 1 devizového zákona), přičemž podle závažnosti a povahy porušení devizových předpisů devizový orgán ve správním řízení uloží peněžitou pokutu, a to i v případě, že ve stanovené lhůtě byly odstraněny nedostatky (§ 22 odst. 3 písm. b) devizového zákona). Osobě, která porušila devizové předpisy, devizový orgán uloží pokutu podle § 22 odst. 3 písm. b), a to při jednání v rozporu s devizovými předpisy, kdy nelze zjistit výši částky, jíž se nedovolené jednání týká, až do výše 50 milionů Kč (§ 23 odst. 1 písm. e) devizového zákona).

Vycházejí z takto koncipovaného pozitivního práva lze konstatovat, že k naplnění výše uvedené skutkové podstaty je nutné prokázat aktivní a reflektovanou nabídku obchodování s devizovými předpisy s tím, že pokud pak pro tuto činnost dotčená fyzická osoba – podnikatel – nemá licenci či povolení ve smyslu § 3 odst. 6 devizového zákona, došlo ke spáchání správního (devizového) deliktu a je plně na místě aplikovat právní (deliktní) odpovědnost této osoby. Jedná se přitom o odpovědnost objektivní, tedy takovou právní odpovědnost, u níž se zavinění nevyžaduje a vůbec nezkoumá. V tomto ohledu je tedy prolomena jinak platná zásada, že fyzické osoby odpovídají pouze za zaviněná jednání. Jinými slovy – se zřetelem k souzené věci – pokuta se platí tehdy, jestliže hypotéza právního předpisu umožňujícího uložení sankce byla splněna. V daném případě však podstatné skutečnosti, svědčící naplnění shora citovaných ustanovení devizového zákona, nejsou zdaleka tak jednoznačné, aby bylo možné (bez dalšího) uložit účastníkovi řízení pokutu za to, že neoprávněně nabízel obchodování s devizovými hodnotami.

V této souvislosti je třeba připomenout, že z předloženého správního a soudního spisu vyplývá následující. Účastník řízení – cizinec s trvalým pobytem na území České republiky – od počátku řízení namítal, že na základě nájemní smlouvy ze dne 31. 7. 2003,

uzavřené s A. D. jako pronajímatelem, má provozovnu pronajatou od 1. 8. 2003 a že v ní prodává alkohol, cigarety a textil. Dále tvrdil, že směnářskou činnost nenabízel a že sporná tabule, zjištěná při kontrole provedené živnostenským úřadem dne 27. 8. 2003, není jeho, ani ji neumístil na objekt, v němž má provozovnu pronajatou. Ostatně během kontroly živnostenského úřadu nebylo zjištěno, že by s devizovými hodnotami obchodoval nebo že by měl v držení jiné peněžní prostředky než české koruny. Současně účastník řízení uvedl kontakt na osobu, která v daném areálu (naproti jeho provozovny) dříve provozovala nákup a prodej cizí měny, avšak tato skutečnost nebyla ověřena a nebylo tak vyloučeno, zda předmětná tabule nesouvisela s činností této či jiné osoby, která provozovala či provozuje tyto služby. Lze tedy shrnout, že účastník řízení tvrdil, že sporná tabule s nápisem „WECHSELSTUBE“ z jedné strany a „SUPERMARKET“ z druhé strany a umístěná na rohu jeho provozovny směrem k silnici (bez uvedení adresy či jakékoli další specifikace subjektu nabízejícího předmětné služby) není součástí označení jeho provozovny a že se jedná o poutač – reklamu pro nabídku služeb jiného subjektu provozujícího tyto služby v daném areálu, a to dříve, než si v něm účastník řízení provozovnu pronajal, či současně s ním.

Jakkoli je tedy třeba dát stěžovatelce za pravdu, že v daném případě jde o objektivní odpovědnost za správní delikt, je třeba současně dodat, že tato nemá absolutní charakter. Nelze proto přijmout princip, podle kterého by postup správních orgánů při posuzování správních deliktů podnikajících osob vycházel z toho, že sankce může být uložena, jakmile v obecné rovině nastanou okolnosti pro její uložení stanovené, naprosto bez ohledu na to, v jaké souvislosti k nim došlo. Pak by totiž nešlo mluvit o odpovědnosti (ve smyslu právní povinnosti nést následky jednání nebo opomenutí) ani o deliktech vůbec, neboť by bylo možno uložit pokutu dokonce i tehdy, kdyby výsledek nastal zásahem třetí osoby apod.

Ostatně na postup, kdy se správní orgán odvolává na zjištěný protiprávní stav a nezjišťuje patřičně protiprávní jednání právnické či fyzické osoby, které mu předcházelo, již reagovala i správní judikatura vycházející z následujících premis. Správní úřad se při rozhodování o povinnosti právnických osob platit sankci za správní delikt v oboru práva veřejného (tzv. odpovědnost za správní delikt) řídí – nestanoví-li zákon výslovně něco jiného – obdobnými principy jako soud v oboru práva soukromého při rozhodování o jejich obecné odpovědnosti za škodu. Základním předpokladem pro uložení sankce tak bude zejména skutečnost, že poškození nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo provozní činností právnické osoby, nebo tehdy, jestliže tento důvod vznikl při činnosti právnické osoby jednáním nebo opomenutím osob, které právnická osoba k této činnosti použila. Odpovědnost za správní delikt má objektivní a nikoli absolutní charakter; nejde tedy o odpovědnost za zavinění, ale ani o odpovědnost za výsledek (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 11. 1994, č. j. 6 A 12/94 – 16, publikovaný pod č. 106 Soudní judikatury ve věcech správních 1993 – 1997, Linde, Praha, 1999). Toliko pro úplnost je třeba poznamenat, že v případě právní úpravy postihu podnikatelů správněprávními sankcemi platná právní úprava v zásadě nečiní rozdíl, zda daný podnikatel je podnikatelem v postavení fyzické či právnické osoby (viz výše citovaný § 3 odst. 6 devizového zákona), a proto lze závěry daného rozsudku využít nejen na právnické osoby, ale na všechny subjekty smíšených deliktů, tj. i na podnikající fyzické osoby.

Za shora uvedených skutkových okolností daného případu a při respektování nastíněných pravidel pro rozhodování o povinnosti platit sankci za správní delikt Nejvyšší správní soud dospěl – ve shodě s městským soudem – k závěru, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, neboť skutková zjištění stěžovatelky nemají oporu v provedených důkazech, resp. z nich nevyplývají (non sequitur). Pro jednoznačný právní závěr

stěžovatelky ohledně toho, že se předmětného správního deliktu dopustil právě účastník, jakož i pro následné uložení peněžité sankce – pokuty ve výši 50 000 Kč, by proto bylo nutné doplnit dokazování tak, aby byla spolehlivě vyvrácena obhajoba účastníka řízení. Zjištění učiněné správními orgány, tedy skutečnost, že na rohu předmětné provozovny byla v posuzovaném období umístěna tabule „WECHSELSTUBE“, česky „SMĚNÁRNA“, totiž samo o sobě ještě nemůže znamenat aktivní a reflektovanou nabídku obchodování s devizovými hodnotami ze strany uživatele provozovny, za kterou by vůči němu bylo na místě aplikovat právní (deliktní) odpovědnost.

Závěrem, s ohledem na námitku stěžovatelky, že zaměstnankyním České národní banky nebylo městským soudem umožněno nahlédnout do spisu, konstatuje zdejší soud, že dotčené zaměstnankyně nebyly v dané věci v pozici účastníka řízení (tím byla stěžovatelka – bankovní rada České národní banky) a nebyly ani v postavení jeho zástupkyň či osob zúčastněných na řízení, které mají podle § 45 odst. 1 s. ř. s. právo nahlížet do soudního spisu a jeho příloh. Za této situace tedy nebyly a ani nemohly být zkráceny na procesních právech a pokud jde o jejich možnost nahlédnout do spisu s odkazem na § 45 odst. 2 s. ř. s., je třeba poznamenat, že dotčené zaměstnankyně České národní banky svůj právní zájem či vážný důvod k nahlédnutí do předmětného soudního neprokázaly, když pouze z toho faktu, že v dané věci zpracovávaly rozhodnutí České národní banky v I. stupni, nelze osvědčit jejich právní zájem nebo vážný důvod pro to, aby jim předsedkyně senátu povolila nahlédnout do soudního spisu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a účastník řízení nárok na náhradu řízení neuplatnil a ani ze soudního spisu nevyplývalo, že by mu nějaké náklady řízení v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu